

KVE og Den gamle Prestegård på Tjøme

Etter at KVEs sommerutstillinger i foreningens første leveår var lagt til gymnastikksalen på Hvasser skole, ble sommerutstillingen for 1992 avholdt på Rica Havna hotell fra 27. juni til 26. august. Det ble imidlertid ingen suksess, så på et styremøte i KVE 3. august, altså midt under utstillingen, ble spørsmålet reist om en eventuell leie av Den gamle Prestegård på Tjøme. Dette er første gang foreningen viser interesse for denne eiendommen fra 1820-tallet. Det var stor uenighet i styret går det frem av styreprotokollen: «*selv om fordelene ved et fast tilholdssted er store*» (sitert fra styreprotokollen). Samme år, på styremøte 18. november 1992, opplyses det at prestegården skal selges.

Sommerutstillingen 1993 flyttes tilbake til Hvasser skole, men KVE opplever nå flere problemer blant annet fra kommuneadministrasjonen i Tjøme, og foreningen begynner åpenbart å se seg om etter andre lokaliteter. Således redegjør en av foreningens nestorer, Ingjerd Pettersen-Hagh, om prestegården på årsmøtet i KVE 28. februar 1994 etter å ha hatt kontakt med representant for departementet «*i den sammenheng*» (sitert fra styreprotokollen). Hvilken «sammenheng» det her tales om, presiseres ikke, men «saken» ble overlatt til styret.

Erik Reinert er nå blitt viseformann i KVE, og på styremøte 21. mars 1994 dukker spørsmålet om prestegården opp igjen, denne gang som en hovedsak (post 2): «*Ingjerd har snakket med prestegårdstilsynsansvarlig i departementet. Uklare opplysninger fra kommunen og menighetsrådet. Erik undersøker saken nærmere, kontakter Tandberg og rådmann.*» Det «saken» åpenbart dreier seg om er hvorvidt kommunen kan tilby prestegården på billigsalg til ideelle formål. På et nytt styremøte i KVE 23. mai 1995 blir det imidlertid klarlagt at kommunen ikke vil involvere seg. Tema for dette styremøtet er salget av Tjøme prestegård. Det er Kirkens Opplysningsfond som står for salget på det åpne marked. Hilde og Per Gjertsen ble innkalt for å redegjøre for salget: Prestegården er bygget i 1820 og må restaureres. I tillegg er det 4 måls tomt. Prisantydning er 780.000 kroner. Styret konkluderte med 4 stemmer (Erik Reinert, Mette Meirik, May-Sylvi Hansen og Finn-Henrik Bodvin) mot 1 (formannen Gerdelin Bodvin) om ikke å gå inn for kjøp av prestegården. Gerdelin ønsket å innkalle til ekstraordinær generalforsamling, men ble nedstemt.

På dette tidspunkt kom Tore Frost hjem fra en tre ukers feriereise til Bali, og allerede dagen etter hjemkomsten blir han orientert av sin nabo Per Gjertsen om situasjonen. Han var noen dager i forveien blitt oppsøkt av billedkunstneren Thore Heramb og hans datter Cecilie, som hadde oppdaget at prestegården sto for salg. De minnet ham om hvilken betydning prestegården hadde hatt for befolkningen på Tjøme. Her hadde prestene bodd siden 1879 (den første var Tjømes første sogneprest Johan Nordal Brun von der Lippe og den siste var Øystein Thelle) og her ble det avtalt barkedåp, bryllup og begravelser, samtidig som Tjømes presteskap var kjent for å holde store selskap. Da Per fortalte Tore Frost at han hadde hatt kontakt med sin rike fetter skipsreder Gjert Wilhelmsen, som var villig til å stille opp som lånegarantist, var «saken» klar. De krevde et ekstraordinært medlemsmøte i KVE, som ble avholdt 2. juni samme år (1995), men etter at 2 styremedlemmer i brev av 25. mai har trukket seg fra styret og stilt sine plasser til disposisjon.

På det ekstraordinære møte som ble avholdt i kirkestuen på Hvasser møtte 49 medlemmer, blant dem Tore Frost, Per Gjertsen og Gjert Wilhelmsen. Det ble redegjort for situasjonen som nå var ytterst prekær. Siste frist for å gi bud på prestegården var allerede 6. juni. Allerede 30. mai hadde Gjert Wilhelmsen skriftlig garantert for et beløp stort kr 780.000 på vegne av KVE. Møtet ble meget turbulent, for å si det mildt. Viseformann Erik Reinert og sekretær May Sylvi Hansen, samt Ole Rikard Høisæther, rådet KVEs medlemmer til å avvise tilbudet. Erik Reinert gikk lengst i sin avvisning, idet han forlangte at Tore Frost måtte ta på seg ansvaret for sitt initiativ og bli ny formann i KVE. May Sylvi gikk av som sekretær og meldte seg etter hvert ut av kunstforeningen. Gerdelin Bodvin ville fortsette, nå som viseformann og Finn-Henrik Bodvin erklærte åpent på møtet at han fravek sin tidligere avvisning og nå gikk inn for kjøp av prestegården. Følgende beslutning ble truffet: «Medlemsmøtet den 2. juni 1995 gir styret i KVE fullmakt til å by på prestegården inntil kr. 900.000, pluss omkostninger.» 45 stemte ja, 2 stemte nei og 2 var avholdende.

6. juni 1995 fikk KVE tilslaget med et bud på kr 875.000 (dvs. nokså nøyaktig kr 900.000 med avgifter og salær til eiendomsmegler). Budet og tilslaget samme dag ble gjort kjent for foreningens medlemmer på ekstraordinær generalforsamling 9. juni 1995. Tore Frost blir nå klappet inn som ny formann, Gerdelin Bodvin blir viseformann og Finn-Henrik fortsetter som styremedlem.

Gode råd var nå dyre. Løsningen ble et brev til den folkekjære kunstneren Ferdinand Finne med bønn om han kunne lage et prestegårdsbilde for KVE, hvor vi betalte utgiftene. Arne Nordheim skrev et personlig anbefalelsesbrev til sin gode venn, og det ble nok utslagsgivende for at Ferdinand sa ja etter kort tids nøling. Ferdinand ble hentet til Tjøme og vist prestegården, som KVE nå hadde døpt Den gamle Prestegård. Her har han sittet i hagen og laget sine skisser av prestegården.

Ferdinand Finne ble tilskrevet 8. august 1995 og allerede 4. desember samme år blir styret informert om at Ferdinand har begynt trykking av bildet. Avtale blir gjort om at hele 150 nummererte grafiske trykk skal leveres innen St. Hans neste år. Kobberplatene skal stilles ut på neste års sommerutstilling sammen med bilder som beskriver trykkeprosessen. Sommerutstillingen skal åpne lørdag 29. juni 1996 etter at medlemmene i tiden frem til dette tidspunkt har renovert bygningen innvendig, mens en anonym donor har spandert full oppussing av bygningen utvendig. Det er vel egentlig ikke lenger nødvendig å hemmeligholde navnet på den gode giver: Det er Gjert Wilhelmsen, som i spontan glede over hvor flott KVE håndterte lånet, ønsket å gi et ekstra bidrag til å forskjønne prestegården!

Hva var det som hadde skjedd? KVE satte umiddelbart etter kjøpet i gang en lynaksjon blant øybefolkningen, som ble oppfordret til å tegne seg for gavebrev til støtte for kjøpet. Alle gavebrev ville bli honorert med navn på stolryggene. Etter tre hektiske sommeruker greide KVE å reise en egenkapital på kr 200.000, og i tillegg resulterte en ny gavebrevaksjon, med Ferdinand Finnes prestegårdsbilde som lokkemat, ny kapital som var tilstrekkelig til å konvertere Gjert Wilhelmsens privatlån til et banklån på kr 500.000.

Kilde: Tore Frost, kåseriet «De første 10 årene, 1987-1997» holdt i Kunstforeningen den 22. oktober 2017.